

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்

இது
சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம்
எனப் பெயரிய

சைவ மஹா சபையின்
மாதாந்தப் பத்திரிகை.

மலர் 7	தன்மதி (நடு)-ஆவணிமீ 1921 (நடு) ஆகஸ்டுமீ	இதழ் 5
-----------	--	-----------

உள்ளுறை	பக்கம்.
சிவஞான போதம்	97
தேவாரபாராயணத்தில் ஒழுங்கினங்கள்	99
மறுபிறப்பு வாதம்	101
கடவுள் காலங்கடந்தவர்	105
இயற்பகை நாயனார் புராணம்	107
சிவநாமாவளி	114
சமரச ஞானதீபம்	116

இஃது

தேவகோட்கை.

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. நர. இராமநாதன் செட்டியாரவர்களுக்குச்
சமர்ப்பிக்கப்பெறுவது.

பத்திரிகாசிரியர் :

இருக்கம் - ஆதிமூல முதலியார்,

(Retired Accountant, Military Accts., Department)

கெ. 43, பாளையப்பன் வீதி, ஏழுகிணறு, சென்னை.

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை.

1921.

தபாற்கூலி உட்பட வருடச்சந்தா நூபா ஒன்றரை.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ப்ரணவ வித்யா பரிமளம் என்னும்
ஓங்கார விளக்கம்.

(நானூறு வேதப் பிரமாணங்கள் கிரந்தலிபியில் தமிழுச்சரிப்புடன்
பொழிப்புரையுஞ் சேர்ந்துள்ளன.)

இவ்வரிய நூலில் சர்வசப்தமய அர்த்தமயப் பிரபஞ்சங்க
ளுக்கு மூலகாரணமாயுள்ள ஒப்பற்ற ஒருமொழி ஓங்காரமென
வும், அதுவே சர்வமந்திர சாரபூத அருணாதமெனவும், அதில்
இயைந்துள்ள மந்திரார்த்தம், யந்திரார்த்தம், பிரபஞ்சார்த்தம்,
தேவதார்த்தம், ஞானார்த்தம் ஆகிய இவைகள் முழுட்சுக்களால்
அறியற்பாலன வெனவும் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
அன்றியும், ஓங்காரத்தின் நான்காவதான அர்த்தமாத்திரையின்
தேவதையாகிய புருஷசப்த வாச்சியர் மும்மூர்த்திகளுக்கும் அப்
பாற்பட்ட துரியசிவனெனவும், அவரே புருஷஸித்தத்திற்கும்,
காயத்திரி மகாமந்திரத்திற்கும் உட்பொருளாயுள்ளவரெனவும்,
தாரகமந்திரம் எஞ்ஞான்றும் பிரணவத்தையே ரூபியாகக் குறிப்ப
தன்றி இராமநாமத்தைக் குறிக்காதெனவும், ஆத்ம மந்திரமாகிய
ஹம்ஸ மந்திரமே ஸோஹம் என்னும் மஹா மந்திரமாய்த் திகழு
மெனவும், அதில் தேவமூலமாகிய பிரணவம் இடர்ப்பட்டிருக்
கின்றதெனவும் ஸ்பஷ்டமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இன்
னும் அநேக பிரணவ இரகசியங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இறுதியில்
புருஷஸித்தமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது எவர்க்கும் பயன்
படுமாறு அடியேனால் நானூற்றுக்கு மேற்பட்ட வேதப் பிர
மாணங்களோடு இலகுவான நடையில் திருவருளை முன்னிட்டு
வரையப்பட்டுள்ளது. டெம்மி 8-பக்கங்கொண்ட 30-பாடங்க
ளாய்த் திகழ்கின்றது.

இதன் விலை ரூபா 2—4—0 தபாற் கூலி வேறு. வேண்டு
வோர் அடியேனுக் கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கம் விலை அணா 0—2—0.

இங்ஙனம்:

சோ. சிவ அருணகிரி முதலியார்,

38, முருகப்பமுதலி தெரு, புரசைவாக்கம்,

வேப்பேரி பேரூடு, மதராஸ்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர்
7

துன்மதிஸ்ரஸ் ஆவணிமீ
1921ஸ்ரஸ் ஆகஸ்டுமீ

இதழ்
5

தேவாரம்.

நன்றுடையானைத் தீயதிலானை நரை வெள்ளே
நென்றுடையானை யுமையொரு பாக முடையானைச்
சென்றடையாத திருவுடையானைச் சிராப் பள்ளிக்
குன்றுடையானைக் கூற வென்னுள்ளக் குளிரும்மே.

சிவஞான போதம்.

பதினொராம் சூத்திரம்—இரண்டாமதிகரணம்.

76-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.

உதாரண வெண்பா.

நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்றா
நசித்திலதே லொன்றாவதில்லை—நசித்துமல
மப்பிணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்று மீசன் கழல்.

(இ - ள்.) நசித்து ஒன்றின் உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்று =
(மேலை வெண்பாக்க ளிரண்டினுங் கூறியவாறே, பூரண அறிவு
விளங்கி ஆன்மா முதல்வன் வசமாய் ஒன்றுபட்டுக் கூடுங்கால்
பண்டை ஏகதேசவறிவு கெட்டுக் கூடுமோ, கெடாது கூடுமோ
என்பார்க்கு) கெட்டுக் கூடுமெனின் குணங்கெடவே குணியாகிய
ஆன்மாவும் கெடுதலால் கூடமாட்டாது—நசித்திலதேல் ஒன்றாவ
தில்லை—கெடாது கூடுமெனின் ஏகதேச அறிவு கெடாதபோது
வியாபகப்பொருள் விளங்குத லின்மையால் கூடுமாறில்லை—(மற்
றெந்நனம் கூடுமாறெனின்)—மலம்நசித்து உளம் அப்பு அணைந்த
உப்பின் அணைந்து சேடமாம்—ஏகதேச அறிவைச் செய்யும் ஆண

வம் கன்மம் மாயை என்னும் மலங்கள் மாத்திரமே கெட்டொழிய, ஆன்மா தண்ணீரைச் சேர்ந்த உப்புப்போல் முதல்வன் திருவடியைத் தலைப்பட்டுச் சேடமாம்—ஈசன்கழல் கப்பு இன்றும் = முதல்வன் திருவடி அவ்வான்மாவை விட்டுக் கவர்த்தலின்றி இயைந்து நிற்குமாகலான் (எ - று.)

ஒன்றுது என்பதில் துவ்விகுதி விகாரத்தாற் றொக்கு ஒன்று என நின்றது. மலம் நசித்து அணைந்து = மலம் நசிக்க அதனால் அணைந்து. தன்னிடத்துள்ள கடின குணம் நீங்கி அப்பினைச் சேர்ந்தொன்றாகிய உப்பு ஆன்மா மலம் நசித்து முதல்வனைச் சேர்ந்து ஒன்றுபடுதல் மாத்திரைக்கு உவமையாயிற்று. ஒரு பொருள் தன் பொருட்டன்றி மற்றோர் பொருளின் பொருட்டேயாய்த் தனக் கெனச் சுதந்தரயின்றி நிற்குமாயின் அவ்வாறு நிற்கும் பொருள் அம்மற்றோர் பொருளுக்குச் சேடமாம். இவ்விடத்தில், அவனருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யானாய்த் தன்னை விட்டுக் கவர்த்தலின்றி இயைந்து நிற்கும் ஈசன் கழலையே அறிந்து இச்சித்து அதுபவித்தலாகிய முதல்வனது வழிபாட்டின் பொருட்டு உரிமையெய்திய ஆன்மா முதலவனுக்குச் சேடமாயினவா றுணர்க. ஏனைய பசு பாசங்களும் முதல்வனுக்குச் சேடமேயாமாயினும் அவை பொது இயல்பு பற்றிய சேடமாவதல்லது சிறப்பியல்பு பற்றிய சேடம் ஆகாமையின், இதனை வேறெடுத்தோதினார்.

இதனால் முத்திரிலையில் ஆன்மாவினது கிரியை நிகழுமாமும், அது முதல்வனது கிரியையை இன்றி அமையாமையும் கூறப்பட்டன.

பொன்வாண்முன் கொண்மூவிற்புகுகொடுங்கிப் போயகலத்
தன்வாளே யெங்குமார் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணு
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து.

(இ - ள்.) பொன் வாள் முன் கொண்மூவில் புக்கு = சூரியன் முன்பு முகிற்படலத்துண் மறைந்து (ஒளி விளங்காமலிருந்து)—ஒடுங்கி=(அம்முகிற்படலம் சிறிது நீங்கியவிடத்துத் தனது) ஒளி சுருக்கமாய்ச் சிறிதே விளங்கி—போய் அகல எங்கும் தன்வாளே ஆம் தன்மை போல் = அம் முகிற்படலத்தை வாயு தூர்ப்ப அதனால் அது சத்திமடங்கி விட்டு நீங்கியபோது அவ் வெளி தானே எங்கணும் விரிவாய் விளங்கு முறைமைபோல—உள்ளம் முன் மலத்தின் மறைந்து = ஆன்மாவும் முன்பு மலத்தில் மறைப்புண்டு

(அறிவு சிறிதும் விளங்கப் பெருமற் கேவலப்பட்டு)—மற்று (ஒடுங்கி) உலகை உண்ணும்=(இறைவன் கூட்டியருளிய கருவிகளைக் கொண்டு) தன்னறிவு ஏகதேசமாய்ச் சிறிதே விளங்கிப் பிரபஞ்ச விடயத்தை அறிந்து அதில் அழுந்தும்—மலத்து இரித்து (எங்குமாய்) வாள் வரத்துச் செல்லும்=பின்பு முதல்வன் திருவருள் அம்மலசத்தியைக் கெடுத்தடக்கிய வழி அவ்வறிவே பூரணமாய் விளங்கிக் கப்பின்றி அம்முதல்வன் திருவடியைத் தலைப்பட்டு அந்த ஔயத்தில் அழுந்தும் (எ - று.)

ஒடுங்கி எனவும் எங்குமாய் எனவும் உவமைக் கோதிய விளையைப் பொருளினுக்கூட்டி யுரை செய்யப்பட்டது. இது விளங்குதல் மாத்திரைக்கு ஏகதேசவுவமை என்பார் உலகையுண்ணும் வரத்துச் செல்லும் என வேற்றுமையும் உடன் கூறினார். ஏகாரம் தேற்றம். முன்வாள் என்றதில் வாள் பிரகாசத்தையுடைய அறிவைக் குறித்தலால் ஆகு பெயர். இரித்து என்பது செயவெனெச்சத்திரிபு. மலத்து இரித்து=மலத்தை இரிக்க-வரத்துச் செல்லும்=விளங்கிச் செல்லும். மலம் நசித்தலாவது தனது மறைத்தற்சத்தி மடங்கிக் கீழ்ப்படுதல் மாத்திரையேயாம். இதனை இதற்கோதிய உவமையாலறிக.

இதனால் ரித்தமாகிய மலத்திற்கு நாசமுண்டாகுமாயும், அது நசித்தவழி அறிவு பூரணமாய் விளங்கி வியாபகத்தை யடையுமாயும் உவமைமேல் வைத்து விளக்கப்பட்டமை காண்க.

தேவாரபாராயணத்தில் ஒழுங்கினங்கள்.

சென்ற இருபது வருடங்களாக நம் தமிழ் நாட்டில் முன்னிலும் அதிகமாகத் தேவாரபாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. சிற்சில தேவார பாடசாலைகளும் நிறுவப்பெற்றன. இவை இப்போது தேவாரத் திருமுறைகளில் நம்மவர் வைத்திருக்கும் அன்பையும் அபிமானத்தையும் விளக்குகின்றன வெனினும், இப்போது செய்யப்படும் பாராயணத்தில் பல திருத்தங்கள் இன்றியமையாதனவாயிருக்கின்றன. இக்காலத்தில் தேவாரபாராயணஞ் செய்வோருள் பெரும்பாலார் தாங்கள் ஒதும் அருட்பாக்களின் பொருளைச் சிறிதளவாயினும் அறிந்து ஒதுவதில்லை. குருட்டுப்பாடஞ் செய்தோதுகிறார்கள். இவர்கள் அர்த்த ஞானமின்றி இராக ஞானமிருந்தாற்போதுமென் றெண்ணிக்கொண்டு இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியும் சாஸ்திரப் பயிற்சியும் சிறிதுமின்றியே, இராகம் இழுக்கவும்

தாளம்போடவு மாத்திரம் கற்றுக்கொண்டு, தாங்கள் நெட்டுருப் பண்ணி வைத்திருக்கும் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றையே நீண்ட நேரமாக இராகமிழத் திழுத்துப் பாடிச் காலங்கழிக்கின்றார்கள். இவர்கள் பாடும் அருட்டிருப்பாக்களுக்கும் கீர்த்தனைகளுக்கும் வித்தியாசம் காண்பதரிதா யிருக்கின்றது. இவர்கள் தங்களுக்குள்ள இராகஞானத்தைக் காட்டிக் காட்டிப் பாடுகின்றார்களே யன்றி, தாங்கள் பாடும் பாக்களின் பொருளையுணர்ந்து மனமுரு கப் பாடுகிறதில்லை. இவர்கள் “வயிறது குழியவாங்கல், அழுமுகங் காட்டல், புருவமேறல், சிரம் நடுக்குறல், கண்ணாடல், மிடறு வீந் கல், பையென வாயங்காத்தல், எயிறது காட்டல், வெள்ளை, காகுளி, கீழோசை” முதலிய குற்றங்களை இயன்ற வரையிலேனும் அகற்றிப் பாட முயல்வதில்லை. போதிய புலமையில்லாமையால் இவர்கள் கற்றவர் கழகத்தில் கல்லாதாரோ டொப்ப எண்ணப்படுகின்றார்கள். தேவாரத்தின்மீது வைத்த ஆர்வ மிகுதியால் ஜனங்கள் இவர்களிடத்திலுள்ள குறைகளை நோக்காமல் இவர்களை மிகவும் உபசரித்தலால் இவர்கள் தங்களை அதிகமாக மதித்துக்கொண்டு தங்களை உபசரிப்பவர்களுக்கு அதிக பிரயாசையைத் தருகின்றார்கள். நெஞ்சு நோமென்று பாடப் பயப்படுகிறார்கள். திருவிழாக் காலங்களில் சுவாமி எழுந்தருளுமுன் இவர்கள் பாராயணஞ் செய்ய எழுந்தருளுவதில்லை. சுவாமி பாதி மாடவீதி சென்றபிறகே இவர்கள் மிகவும் அருமையாக வாய்திறக்கின்றார்கள். இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியின்மையால் பிழையறப் பாடுவதில்லை. பதங்களை யொன்றோடொன்று பிரிக்கத்தகாத விடங்களிலும் நடுப்பாதி யிலும் பிரித்தும், சேர்க்கத்தகாத விடங்களிற் சேர்த்தும் பாடிப் பாராயணத்தை அவலமாக்கி விடுகிறார்கள். சிவபெருமான் திரு வருள் பெற்ற பெரியோர்கள் தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண்ணடைவு வகுத்திருந்தும், அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் பாடுகின்றார்கள்.

சென்னை முதலான நகரங்களில் இன்னார் தாம் தேவாரம் ஒது தற்குரியரென்னும் வரம்பின்றி, மதுபானஞ் செய்வோர், புலா லுண்போர் தாசிகள் முதலானவர்களும் ஒதுவதும், அதனைச் சனங்கள் கேட்டுச் சந்தோஷிப்பதும் வழக்கமாயிருக்கிறது.

நம்மவர்கள் இக்காலத்திற் செய்துவரும் சமய சம்பந்தமான காரியங்களினைத்தும் இவ்வாறே பொருள் தெரியாமலும் ஒழுங்கினை மாகவும் செய்து வருவது இயல்பாய் வருவதனால், தேவார பாராய

ணத்தில் மாத்திரம் குறைகூறுவது மணற்சோற்றில் கல்லராய்தலை யொக்கும். ஆயினும், நம்மவர்கள் இனி இயன்ற அளவிலாயினும் முற்கூறிய குறைகளை யகற்றிப் பாராயணஞ் செய்தும் செய்வித் தும் அதனாலாய பெரும்பயனை யடையுமாறு சிந்தித்து இதை வரையலானோம். இதுபற்றிப் பெரியோர் எம்மீது சிற்றங் கொள் ளற்க. சைவப் பிரசாரகர்கள் என்று வெளிவந்து பிரசங்கங்கள் செய்வோரும், தமிழ்ப்புலமை யுடையோரும் ஒதுவார்களைப்போல் ஒன்றுகூடிப் பாராயணஞ் செய்யத் தலைப்படில் முற்கூறிய குறை பாடுகள் நீங்கற்கேதுவாம். அன்றியும் சைவரெனப்படுவார் ஒவ் வொருவரும் தங்கட்கு இன்றியமையாத தேவரபாராயணத்தை ஒருபோதும் கைவிடாதிருத்தல் வேண்டும்.

சுவாமி உற்சவங் கொண்டருளும் போது சைவர்கள் யாவரும் கூட்டம் கூட்டமாகக்கூடி வாயாரத் தோத்திரஞ் செய்தல் வேண் டும். இப்படித் தோத்திரஞ் செய்யுமாறு ஒவ்வொரு ஆயை தரும் கர்த்தரும் சனங்களைப் பழக்கவேண்டும். இப்படிச்செய்வதைவிட்டு மற்றக் காரியங்களை மாத்திரம் செய்வது பெரும்பயன் றராத.

தேவாரம்.

முடிகள் வணங்கி மூவா தோர்கள் முன்செல்ல
வடிகொள் வேயத்தோள் வானர மங்கையர் பின்செல்ல
போடிகங் பூசிப் பாடுந் தோண்டிப் புடைதழ
அடிகளாளு ராதிரை நாளா லது வண்ணம்.

“மறுபிறப்பு” வாதம்.

(இந்து சாதனப் பிரகரம்.)

இதனை ஒரு கிறிஸ்தவ குருவுக்கும் இங்கிலீஷ் வித்தியாசாலை யிற் கற்கும் மாணாக்கனுக்கும் நடந்த விவாதத்தில் வைத்துக் காட்டுகிறோம்.

விவாதம்.

“மாணாக்கன் - ஐயா ! இறந்துபோன உயிர்கள் இனி என்ன நிலையை யடைவார்கள் ?

கிறிஸ்தவகுரு. மாணாக்க ! நியாயத் தீர்ப்பு நாளில் மோட் சத்துக்கும் நாகத்துக்கும் அனுப்பப்படுவார்கள்.

மா. அப்படி அனுப்புகிறவர் யார் ?

கி - கு. இரட்சகமாகிய யேசுநாதர்.

மா. இரட்சகரென்று நீங்கள் புகழ்ந்து பேசுகிற யேசுநாதர்

எல்லா உயிர்களையும் ஒருங்கே இன்பம் அனுபவிக்கும்படி மோட்சத்துக்கு அனுப்பாமல் ஒரு பகுதியாரை மாத்திரம் மோட்சத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு மற்றோரை எப்பொழுதும் வருந்தும்படி நித்திய நரகத்துக்கு அனுப்பலாமா? இது பட்சபாதமல்லவா.

கி - கு. அப்படியன்று; அவர் மகா நீதியுள்ளவர். ஒரு போதும் பட்சபாதம் செய்யமாட்டார். சிலர் மோட்சத்துக்கும் சிலர் நரகத்துக்கும் போவது அவருடைய பட்சபாதத்தாலல்ல. அவரவர் செய்த புண்ணியபாவ கர்மமே அதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது.

மா. எப்படி, அதை விவரமாய்ச் சொல்லும் பார்ப்போம்?

கி - கு. புண்ணியஞ் செய்தவரை அதன் பயனாகிய இன்பம் அனுபவிக்கும்படி மோட்சத்துக்கு அனுப்புவார். பாவஞ்செய்தவரை அதன் பயனாகிய துன்பம் அனுபவிக்கும்படி நரகத்துக்கு அனுப்புவார்.

மா. ஏன், இந்த வேற்றுமை பாராமல் எல்லாரையும் ஒருங்கே மோட்சத்துக்கு அனுப்பிவிட்டால் அவருக்கு அதனால் வந்த நஷ்டமென்ன?

கி - கு. பிள்ளாய்! நீ தெரியாமற் சொல்லுகிறாய். கர்த்தர் இரக்கமும் நீதியுமுள்ளவர். தம்முடைய மனம் போனபடியல்ல; அவரவர் செய்த கர்மத்தின் பயனை அவரவர்க்குக் கொடுக்கிறார். அதுவே நீதி.

மா. அப்படியானால் மறுமையில் அனுபவிக்கப் போகிற இன்பத்துக்கும் துன்பத்துக்கும் நாம் அடையப்போகிற மோட்ச சரீரத்துக்கும் நரக சரீரத்துக்கும், இம்மையிற்செய்த புண்ணிய பாவமே காரணமென்று சொல்லுகிறீரா?

கி - கு. ஆம். மறுமையிற் சரீர வேற்றுமையும் இன்பத் துன்ப வேற்றுமையும் புண்ணிய பாவகர்மங் காரணமாகவே வரும்.

மா. கர்மங் காரணமாகவன்றி அவர் தம்முடைய மனம் போனபடி ஒன்றும் செய்யமாட்டாரா?

கி - கு. ஒருநாளும் அப்படிச் செய்யமாட்டார். அவர் மகா நீதியும் இரக்கமு முள்ளவரென்று முன்னமே சொல்லிவிட்டேன். நீ அதை யோசியாமல் ஏன் அடிக்கடி மாறிப் பேசுகிறாய்.

மா. ஐயா! நான் மாறிப் பேசுவது இருக்கட்டும். நீர் மாறாமல் இப்பொழுது சொன்ன இந்தச் சொல்லை முடிவுவரையும் ஒத்துச் சொல்லுவீரா?

கி - கு. நான் ஒருபோதும் மாறிப் பேசமாட்டேன். நீ கேட்கிறதைக் கேள். சொல்லுகிறேன்.

மா. இன்பத்துக்கும் துன்பத்துக்கும் காரணம் கர்மமே யென்று நீர் சொன்னீரல்லவா?

கி - கு. ஆம், சொன்னேன்; அதுவே எனது கருத்து.

மா. அப்படியானால் நீரும் நானும் உலகத்திலுள்ள மனிதர்களும் அடைந்திருக்கும் கூன், குருடு, முடம் முதலிய சரீரபேதங்களுக்கும் செல்வம், வறுமை, இன்பம், துன்பம், உயர்வு, இழிவு என்பவைகளுக்கும் காரணம் என்ன?

கி - கு. அதற்கு ஒரு காரணமும் இல்லை.

மா. காரணமில்லாமல் அநீதியாய்க் கடவுள் இப்படிச் செய்வாரா?

கி - கு. அநீதியாய்ச் செய்யமாட்டாரென்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மா. அப்படியானால் அதற்குக் காரணமென்ன?

கி - கு. அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. அது தேவசித்தம். அவரை ஏன் இப்படிச் செய்தீரென்று நாம் கேட்கக்கூடாது.

மா. இதுவரையிலே கேட்டதற்கெல்லாம் விடை சொல்லிக் கொண்டு வந்த நீர் இப்பொழுது முட்டுப்பட்டுக்கொண்டு மெல்ல நழுவப் பார்க்கிறீர்! இது சியாயந்தானே!

கி - கு. தம்பீ! என்னை நீ விற்பூட்டாகப் பூட்டிக்கொண்டாய். எங்கள் கிறிஸ்து மார்க்கம் இந்தக் கேள்விக்கு விடை வைத்திருக்கவில்லை. அதுவேயன்றி என்மேல் வஞ்சகமல்ல. என்னை நீ அதிகம் நெருக்கவேண்டாம். இந்தமட்டில் விட்டுவிட்டால் நான் மெல்ல ஓடிப்போகிறேன்.

மா. ஐயா! நீர் பேச்சு மாறக்கூடாதென்று நான் முன்னமே கேட்டுக்கொண்டேன். அப்படியிருக்க நீர் மாறிப் பேசலாமா?

கி - கு. முட்டுவந்தால் என்ன செய்யலாம். போனது போகட்டும்; இனி மாறாமற் பேசுகிறேன்.

மா. இன்பம் துன்பங்களுக்குக் கன்மமே காரணமென்று முன் சொன்னீரல்லவா?

கி - கு. ஆம், சொன்னேன்.

மா. இப்பொழுது நாம் அதுபவிக்கிற இன்பம் துன்பங்களுக்குக் காரணம் யாதா யிருக்குமென்று நினைக்கிறீர்?

மதாபிமானத்தை விட்டு நியாயமாய் உண்மை சொல்லும் பார்ப்போம்.

கி - கு. புண்ணிய பாவ கர்மங்களாகத்தா னிருக்கவேண்டும்.

மா. அதை நாம் எப்பொழுது செய்திருப்போ மென்று நினைக்கிறீர்?

கி - கு. முற்பிறவியிற்றான் செய்திருக்கவேண்டும்.

மா. அப்படியாயின் முன்னே ஒரு பிறவியிருந்ததாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுவது அவசியந்தானா?

கி - கு. அவசியமாகத்தா னிருக்கிறது.

மா. ஐயா! நீர் முன்னே நமுவிப் பேசிய காரணமென்ன?

கி - கு. தம்பீ! இப்பொழுது நாம் அதுபவிக்கிற இன்பத் துன்பங்களுக்குக் காரணம் முன்செய்த கர்மமென்பதை ஒத்துக் கொண்டால் முன்னும் ஒரு பிறவி யிருந்ததென்றும் ஒத்து “மறுபிறப்பு” உண்டென்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டி வரும். அதற்குப் பயந்தே நான் மெல்ல நமுவப் பார்த்தேன். நீ விடாது பிடித்துக் கொண்டாய். பின் என்ன செய்யலாம். மன உண்மையை ஒத்துப் பேசினேன்.

மா. மறுபிறப்பு உண்டென்பது உமக்கும் சம்மதந்தானா? தெளிவாய்ச் சொல்லும்.

கி - கு. சம்மதியாமல் முடியுமா. சம்மதிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

மா. எவ்விதமாய் இதை நீர் கண்டுபிடித்தீர்? அதை ஒளியாமற் சொல்லும்.

கி - கு. நியாயத்தீர்ப்பு நாளின் பின் அதுபவிக்கப் போகிற மோட்ச நரக இன்பத் துன்பங்களுக்கு இப்பொழுது செய்கிற புண்ணிய பாவ கன்மங் காரணமாய் வருமானால், இப்பொழுது அதுபவிக்கிற இன்பத் துன்பங்களுக்கு முன்செய்த கர்மமே காரணமென்பது பட்டப்பகல்போல் வெளியாய் இருக்கிறதே. இதை யாரால் மறுக்க முடியும்.

மா. கிறிஸ்தவருள் உம்மைச் சற்று உண்மை நாடுபவராகக் கண்டேன். நல்லது நான் பாடம் படிக்கப் போகிறேன்.

கி - கு. நல்லது அப்படியே செய். நேரமாகிறது. நானும் போய் வருகிறேன்.

இங்ஙனம் கன்ம உணர்ச்சி புடையார்க்கு மறுபிறப்பின் உண்மை இலேசாற் புலப்படுதல் கண்டுகொள்க.

கடவுள் காலங்கடந்தவர்.

(இந்து சாதனப் பிரகாரம்.)

கடவுள் காலத்தால் தாக்குண்டு விகாரம் எய்துவாரல்லர். ஆதலின் அவர் காலங்கடந்தவர் எனப்படுவர். காலத்தால் தாக்குண்டு விகாரம் எய்துவன எல்லாம், தொடக்கம் உடையனவாகும். தொடக்கமுடைய பொருள்களே காலங் கழியக் கழிய வளர்ந்தும் தளர்ந்தும் திரிபுறுதலை நாம் பிரத்தியட்ச வாயிலாகக் காண்கின்றோம். தொடக்கம் இல்லாத பொருள் எப்போதும் உளதாகலின், அதன் பால் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளும் உற்பத்தி நாசங்களும் கேட்கப்படுவது கூடாது. கடவுள் தொடக்கம் இல்லாதவராகலின் அவருக்கு உற்பத்தி நாசங்களு மில்லை, வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளு மில்லை. ஆகவே அந்த உற்பத்தி நாசங்களுக்கும் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளுக்கும் காரணமாகிய காலதத்துவம் கடவுள் அளவில் தொழிற்படுதல் சிறிதும் இல்லை என்பது நன்றாக நிறுத்தப்படும்.

கடவுள் காலங்கடந்தவர் எனவே, அவர் காலத்துக்கு முற்பட்டவர் என்றும், எனவே காலம் அவருக்குப் பிற்பட்டதென்றும், எனவே காலத்துக்கு ஒரு தொடக்கம் உளதாதல் வேண்டும் என்றும் நாம் அனுமிக்கலாமன்றே. இங்ஙனம் அனுமித்தால் காலம் அநாதி நித்தியமா யுள்ளதென்னுங் கொள்கை முரணுற்றழிந்திடாதுகொல் எனச் சிலர் ஆசங்கித்தல் கூடும். இந்த ஆசங்கையை நீக்கிக்கொள்வதற்கு, காலம் ஆவது யாது என்று நாம் நுணுகி ஆராய்தல் வேண்டும். காலம் அநாதி நித்தியமா யுள்ளதாயினும், அது எந்த அவசரத்திலே யாதொரு சைதன்னிய சத்தியின்கண் தோன்றுதற்குரிய தென்பதை நாம் நுண்ணுணர்வுகொண்டு சீர்தூக்கி நோக்குதல் வேண்டும். இதன் தோற்றத்தைச் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் வரன் முறையாக எடுத்து விளக்கும். சித்தாந்த சாஸ்திரக் கொள்கையின்வழிக் காலதத்துவம் அசுத்தமாயைக்குரியது. இந்த மாயையின்கண் சிருட்டி ஆரம்பமாகும் போது முதற்கட்டோன்றுவன காலம், ரியதி, கலை ஆகிய மூன்றுமாம் என்றும், இவற்றுட் கலையிலிருந்து வித்தை அராகங்கள் தோன்றி, இவ்விரண்டன் வாயிலாக ஏனைய தத்துவதாத்துவிகங்கள் தோன்றுவன வென்றும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் விளக்கும். எனவே, காலம் அநாதி நித்தியமாயுள்ளதாயினும் அதன் தோற்றமென்றெடுத்துப் பேசப்படுவது, அது பாமசைதன்னிய சத்தியின்

மதாபிமானத்தை விட்டு நியாயமாய் உண்மை சொல்லும் பார்ப்போம்.

கி - கு. புண்ணிய பாவ கர்மங்களாகத்தா னிருக்கவேண்டும்.

மா. அதை நாம் எப்பொழுது செய்திருப்போ மென்று நினைக்கிறீர்?

கி - கு. முற்பிறவியிற்றான் செய்திருக்கவேண்டும்.

மா. அப்படியாயின் முன்னே ஒரு பிறவியிருந்ததாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுவது அவசியந்தானா?

கி - கு. அவசியமாகத்தா னிருக்கிறது.

மா. ஐயா! நீர் முன்னே நழுவிப் பேசிய காரணமென்ன?

கி - கு. தம்பீ! இப்பொழுது நாம் அதுபவிக்கிற இன்பத் துன்பங்களுக்குக் காரணம் முன்செய்த கர்மமென்பதை ஒத்துக் கொண்டால் முன்னும் ஒரு பிறவி யிருந்ததென்றும் ஒத்து “மறுபிறப்பு” உண்டென்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டி வரும். அதற்குப் பயந்தே நான் மெல்ல நழுவப் பார்த்தேன். நீ விடாது பிடித்துக் கொண்டாய். பின் என்ன செய்யலாம். மன உண்மையை ஒத்துப் பேசினேன்.

மா. மறுபிறப்பு உண்டென்பது உமக்கும் சம்மதந்தானா? தெளிவாய்ச் சொல்லும்.

கி - கு. சம்மதியாமல் முடியுமா. சம்மதிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

மா. எவ்விதமாய் இதை நீர் கண்டுபிடித்தீர்? அதை ஒளியாமற் சொல்லும்.

கி - கு. நியாயத்திர்ப்பு நாளின் பின் அதுபவிக்கப் போகிற மோட்ச நரக இன்பத் துன்பங்களுக்கு இப்பொழுது செய்கிற புண்ணிய பாவ கன்மங் காரணமாய் வருமானால், இப்பொழுது அதுபவிக்கிற இன்பத் துன்பங்களுக்கு முன்செய்த கர்மமே காரணமென்பது பட்டப்பகல்போல் வெளியாய் இருக்கிறதே. இதை யாரால் மறுக்க முடியும்.

மா. கிறிஸ்தவருள் உம்மைச் சற்று உண்மை நாடுபவராகக் கண்டேன். நல்லது நான் பாடம் படிக்கப் போகிறேன்.

கி - கு. நல்லது அப்படியே செய். நேரமாகிறது. நானும் போய் வருகிறேன்.

இங்ஙனம் கன்ம உணர்ச்சி யுடையார்க்கு மறுபிறப்பின் உண்மை இலேசாற் புலப்படுதல் கண்டுகொள்க.

கடவுள் காலங்கடந்தவர்.

(இந்து சாதனப் பிரகாசம்.)

கடவுள் காலத்தால் தாக்குண்டு விகாரம் எய்துவாரல்லர். ஆதலின் அவர் காலங்கடந்தவர் எனப்படுவர். காலத்தால் தாக்குண்டு விகாரம் எய்துவன எல்லாம், தொடக்கம் உடையனவாகும். தொடக்கமுடைய பொருள்களே காலங் கழியக் கழிய வளர்ந்தும் தளர்ந்தும் திரிபுறுதலை நாம் பிரத்தியட்ச வாயிலாகக் காண்கின்றோம். தொடக்கம் இல்லாத பொருள் எப்போதும் உளதாகலின், அதன் பால் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளும் உற்பத்தி நாசங்களும் கேட்கப்படுவது கூடாது. கடவுள் தொடக்கம் இல்லாதவராகலின் அவருக்கு உற்பத்தி நாசங்களு மில்லை, வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளு மில்லை. ஆகவே அந்த உற்பத்தி நாசங்களுக்கும் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளுக்கும் காரணமாகிய காலதத்துவம் கடவுள் அளவில் தொழிற்படுதல் சிறிதும் இல்லை என்பது நன்றாக நிறுத்தப்படும்.

கடவுள் காலங்கடந்தவர் எனவே, அவர் காலத்துக்கு முற்பட்டவர் என்றும், எனவே காலம் அவருக்குப் பிற்பட்டதென்றும், எனவே காலத்துக்கு ஒரு தொடக்கம் உளதாகத் வேண்டும் என்றும் நாம் அனுமிக்கலாமன்றே. இங்ஙனம் அனுமித்தால் காலம் அநாதி நித்தியமா யுள்ளதென்னுங் கொள்கை முரணுற்றழிந்திடாதுகொல் எனச் சிலர் ஆசங்கித்தல் கூடும். இந்த ஆசங்கையை நீக்கிக்கொள்வதற்கு, காலம் ஆவது யாது என்று நாம் நுணுகி ஆராய்தல் வேண்டும். காலம் அநாதி நித்தியமா யுள்ளதாயினும், அது எந்த அவசரத்திலே யாதொரு சைதன்னிய சத்தியின்கண் தோன்றுதற்குரிய தென்பதை நாம் நுண்ணுணர்வு கொண்டு சீர்தூக்கி நோக்குதல் வேண்டும். இதன் தோற்றத்தைச் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் வரன் முறையாக எடுத்து விளக்கும். சித்தாந்த சாஸ்திரக் கொள்கையின்வழிக் காலதத்துவம் அசுத்த மாயைக்குரியது. இந்த மாயையின்கண் சிருட்டி ஆரம்பமாகும் போது முதற்கட்டோன்றுவன காலம், நியதி, கலை ஆகிய மூன்று மாம் என்றும், இவற்றுட் கலையிலிருந்து வித்தை அராகங்கள் தோன்றி, இவ்விரண்டன் வாயிலாக ஏனைய தத்துவதாத்துவிகங்கள் தோன்றுவன வென்றும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் விளக்கும். எனவே, காலம் அநாதி நித்தியமாயுள்ளதாயினும் அதன் தோற்ற மென்றெடுத்துப் பேசப்படுவது, அது பரமசைதன்னிய சத்தியின்

கட்டோன்றி விகற்பங்கட்கெல்லாம் வித்தாகி நின்று தொழிற்படும் அவசரமாத்திரையேயாம். காலமும் ஆதிபந்த மில்லாமைபற்றி வரைவுகடந்த பொருள் எனப்படுதல் கூடுமாயினும், அதன் தொழிற்பாடாகிய விகற்பங்களை நோக்கும் வழி, அது ஒருவாறு வரைவின் பாற்பட்டதேயாகும். மாயைக்குரியதும் வரைவின் பாற்பட்டதுமாகிய இந்தக்கால தத்துவம் அநாதிக் கண்ணதாயினும், இது பயன்படுவதெல்லாம் வரைவு பாடுகொண்டு தொழிற்படும் அசுத்தமாயா புவனவாசிகளுக்கு மாத்திரமே யாதலால், இதன் வரைவுபாட்டைச் சிறிதும் வேண்டப்பெறாது மாயாதீதராயுள்ள முழுமுதற்றவைவராகிய கடவுள் இந்தக் காலத்தாற் சிறிதும் தாக்குண்பதில்லை. ஆதலின், அவர் காலங்கடந்தவர் எனப்படுவர். சுத்தமாயா புவனவாசிகள் தாமும் அசுத்த காலத்தாற்றுக்குண்பதில்லை பென்பது சுருதிசம்மதமுமாகும். இந்தக் காலத்தின் வரைவுபாடு பற்றியே வரைவுபாடிகடந்த முத்திப்பேற்றை நாம் இது காரணம் அளத்தல் கூடாதென்றும், எனவே 'அநாதியான ஆன்மாக்கள் இதுகாறும் முத்தி சேராமையெனினம்' என்று நாம் வினவுதல் அமையாதென்றும் மேதாவியர் எடுத்து விளக்குவர். அதாவது சுத்தமாயைக்கும் அப்பாற்பட்ட முத்திப்பேறு அசுத்த மாயைக்குட்பட்ட காலதத்துவங்கொண்டு கணித்தற்குரியதன்றும் என்றபடி.

இஃதொக்கும்:—ஆயினும் காலமே விகற்பங்கட்கெல்லாம் காரணமாயின், அநாதியாயுள்ள ஆன்மாக்களிடத்தே காலந்தோறும் விகற்பங்கள் காணப்படுவதெங்ஙனம் என்பீராயின், ஆன்மாக்கள் அநாதியாயுள்ளாராயினும், அவர்கள் காலதத்துவத்துட்படுதலாலே, அவர்கள் பால் விகற்பங் காணப்படுவ தாயிற்றென்க. அநாதியாகிய பொருள் காலதத்துவத்துட்படுமா ரெங்ஙனமெனின், ஆன்மாக்கள் மாயாபந்த முடையாராதலின், அந்த மாயையின் காரியமாகிய காலத்தால் தாக்குண்டு, அந்தத் தாக்கத்தளவாகிய மாற்றம் எய்துவர். கடவுள் மாயாபந்தம் சிறிதும் இலராதலின், அவர் காலத்தால் தாக்குறுவதில்லை என்க. ஆன்மாக்கள் காலத்தால் தாக்குண்டிடுவாராயினும், அத்தாக்கம், அவர்களுக்குக் காலந்தோறும் கொடுக்கப்படும் தனுசுரண புவன போகங்களாகிய தோற்றமுடைய பொருள்களிற் காணப்படும் மாற்றங்களுக்கு மாத்திரமே காரணமாவதன்றி, நித்தியமாயுள்ள ஆன்மாவை வளர்த்ததுமில்லைத் தளர்த்ததுமில்லை, தனுசுரண

புவனங்களில் விகற்பங் காணுமுகத்தால் அவற்றோடு சம்பந்தப் பட்டுள் ஆன்மா அவ்விகற்பத்தளவாகக் கன்மங்களை நுகர்ந்து படிமுறையே திருவருளைத் தரிசித்தற்குரியதாகும். இந்தத் தரிசனம் காரணமாக அவர்களைப் பந்தித்துள பாசபந்தம் வலி குன்றிடும். இது குன்றவே அவர்களுக்கு முத்திப்பேறுண்டாம். காலத்தால் தாக்குண்டிடும் தனுசுரண புவன போகங்கள் ஆன்மாக்களுக்குப் பாசநீக்கத்துக்கும் திருவருட்டரிசனத்துக்கும் ஏதுவாமாயினும், இவற்றால் எய்தற்குரிய முத்திப்பேறு காலத்தாற் சித்தித்தற்குரிய தல்ல. அது காலங்கடந்த திருவருட்பதிவாகிய சத்திரிபாகத் தால் மாத்திரமே எய்துதற்குரியதாம். இந்தப் பதிவுக்குக் காலத் தால் தாக்குண்பனவாகிய தனுசுரணதிகள் உபகார கருவிகள் மாத்திரமேயன்றிப் பிறிதல்ல. நோய் நீக்கத்துக்குப் பத்தியங் காத்தல் உபகார மாத்திரையாவதன்றிக் காரணமாகமைபோலென்க. திருவருட் பதிவுக்குக் காரணம் காலங்கடந்த பரதரிசன மன்றிக் காலத்துட்பட்ட தனுசுரணதிக ளன்றென்பது தத்துவ நூலாமாய்ச்சியுடையார் எல்லாம் சாதித்தற்குரியது. காலங்கடந்த பரதரிசனத்தைக் காலங்கொண்டு அளத்தல் சிறிதுங் கூடா தென்க.

இயற்பகை நாயனார் புராணம்.

செய்தவர் வேண்டிய தியாதுங் கொடுப்பச் சிவன் றவனாய்க்
கைதவம் பேசினின் காதலி யைத்தரு கென் றலுமே
மைதிகழ் கண்ணியை யீந்தவன் வாய்ந்த பெரும் புகழ்வர்
தெய்திய காவிரிப் பூம்பட் டினத்து ளியற் பகையே.

சோழமண்டலத்திலே, திருஞான சம்பந்தப் பெருமானார் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சீகாழிப் பதிக்குத் தென்கிழக்கில், பட்டினத்தடிகள் திருவவதாரஞ் செய்யப் பெற்றதும், காவேரி நதி சமுத்திரத்தினோடு கூடி அதைப் பரிசுத்தப்படுத்துங் காரணத்தால் காவேரி சங்கமம் எனப் பெயரிய விசேட தீர்த்தம் பொருந்திய தும், தேவாரத் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ளதும், காவிரிப்பூம்பட்டி னம் எனப் பெயரியதுமாகிய திவ்விய சிவதல மொன்றுண்டு. அதில் வைசியர் குலத்தில், குருலிங்க சங்கம பத்தியினாலும் செல்வத்தினாலும் கொடையினாலும் தமக்கு இணையிலாத பெரியா ரொருவர் கற்பினால் தமக்கிணையில்லாத மனைவியோடுகூடி இல்லறம் புரிந்து வந்தனர். அவர் சிவ வழிபாட்டொன்றே உயர் வழிபாடென்

பதையும், அச்சிவ வழிபாடு குருலிங்க சங்கம் வழிபாடேயா மென் பதையும், எல்லா உயிர்களும் சிவபெருமானுக்கு அடிமைகளென் பதையும் உணர்ந்து, தமது உடல், பொருள், ஆவி யாவும் சிவ பெருமானார்க்கே அர்ப்பணஞ் செய்வாராய், சிவனடியார்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அவர்களைச் சிவபெருமானாகவே மதித் துப் பூசித்து அவர்கள் கேட்பனவற்றை இல்லையென்னுமற் கொடு த்து வழிபட்டுக்கொண் டிருந்தார்.

அவர் சிவனடியார்களிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பு வஞ்சக மற்று அளவு கடந்திருந்தமையால், அவர் அவர்களுக்குச் செய்த வழிபாடுகளும் எல்லையில்லாதனவா யிருந்தன. “அன்புடையார் என்புமுடையர் பிறர்க்கு” என்னும் அன்பிலக்கணத்திற்கு அவர் இலக்கியமா யிருந்தனர். சிவனடியார்களே அவருக்கு அம்மை யும் அப்பனுமாயும் மாமனு மாயியுமாயும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தவ ரும், மாடு, வீடு, மணி முதலியனவாயும் இருந்தார்கள். சிவனடி யார்கள் சொல்வனவெல்லாம் அவருக்கு மறைமொழியாக விருந் தன. ஆதலால், சாதி, குலம், பிறப்பு முதலியவற்றை நோக்கி, இன்னார் இன்னாரிடத்தில் இன்னஇன்ன தன்மையா யொழுகுதல் வேண்டுமென்னும் உலகியல், சிவனடியார்களை நோக்க அவருக்குப் பெரும் பகையா யிருந்தது. அதபற்றி அவருடைய பந்துக்கள் ஊரவர் முதலாயினோர் அவரைப் பகைத்தனர். பலர் தம்மைப் பகைத்துப் பலகாலும் சிந்தித்தாலும், அதனால் அவர் சிவனடி யார்களிடத்தில் வைத்த அன்பு அணுவளவும் குறைபட்டிலது. அவர் உலகியலைப் பகைத்துச் சிவனடியார் பூசைசெய்த காரணத் தால் அவரை உலகவர் பைத்தியம் பிடித்தவன் என்றும் இயற் பகை என்றும் அழைப்பாராயினர்.

அவரைப்போலவே அவர் மனைவியாரும் பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாய் அவரையே பரதெய்வமாகவும், அவர்சொல் உலக நடைக்கு எவ்வளவு மாறாயிருப்பினும், அதை வேத வசனத்தினும் சிறந்ததாகவும் மதித்தொழுகுவாரா யிருந்தனர்.

அவர்களிருவரும் இவ்வண்ணமிருந்து சிவனடியார்களைப் பூசித்தலே இல்லறத்தார் செய்யக்கடவதாகிய நல்லறமெனப் பேணி வாழ்நாளில், அப்பூசையின் பயனாக நாளடைவில் அகப்பற் றும் புறப்பற்றுமாகிய இருவகைப் பற்றும் அவர்களை விட்டு நீங் குவதாயிற்று. பற்று நீங்குந்தோறும் இருவகை யொழிபும் மல

பரிபாகமும் மேலிடுவனவாயின. அதனால் இறைவனார் அவர்களை யாட்கொண்டருளுங் காலம் சமீபித்தது. சமீபித்தலும், வேதங் களாலும், மனவாக்குக் காயங்களாலும் எட்டப்படாத துரியாதீதப் பழம் பெரும்பொருளாயிருக்கும் தம்மை ஆன்மகோடிகள் ஊனக் கண்களாலும் கண்டு வணங்கி யுய்யவேண்டுமென்னும் பாமகாருணியத்தினால் திருவம்பலத்தின் கண்ணே ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிந் தருளும் இறைவனார் இயற்பகை நாயனாருடைய அன்பு வலையிற் சிக்குண்டு, அவர் சிவனடியார்கள் எது கேட்டாலும் இல்லையென் னுமல் கொடுக்கும் பேராற்றலுடைமையை உலகத்தார்க்குப் புலப் படுத்தவேண்டி, நீரின் குளிர்ச்சி நீரைவிட்டும், அனலின் வெம்மை அனலைவிட்டும் நீங்காதவாறு போலத் தம்மை விட்டு எக்காலத் தும் பிரிதலில்லாத தாதான்மியமாய்க் கூடியிருக்கும் உமாதேவி யாரைப் பிரிந்து, ஒரு பிராமணர் வடிவங்கொண்டு, திருமேனியிலே ஒருபால் திருநீறு பிரகாசிக்கவும், மற்றொருபால் தாசிகளின் கலவைச்சார்தும் நகக்குறியுமுடன் துர்த்தவேடம் தோன்றவும் நாயனார் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளினர்.

சிவபெருமான், தாமொரு காழகன் வேடம்பூண்டு, கள்ள மும் கபடமும்ற்ற ஒருவரது கற்பிற்சிறந்த காதலியைத் தமக்குக் கொடுக்குமாறு கேட்கவேண்டிச் செல்வதை அறப்பெருஞ் செல்வியாகிய உமாதேவியார் அறியின் சிற்றங்கொள்வர் என்னுங் காரணத்தால் அவ் வெம்மம்மையாருக்குத் தெரியாமலோ, அவளன் றித் தாம் அசையவுமாட்டாத தன்மையால் அவ்வம்மையார் அறிந் தேயோ, அத்தகைய துர்த்த வேடம் பூண்டு, காவிரிப்பூம் பட்டி னத்து வீதி வழியாக நடந்து சென்று, இயற்பகை நாயனார் திரு மாளிகைக் கெழுந்தருளினார். இயற்பகை நாயனார் அவரைத் தரி சித்து அவர் திருவடிகளைச் சிரசிற் சூட்டிப் பணிந்து அஞ்சலித்து நின்று “ஐயரே, தேவரீர் இங்கெழுந்தருள அடியேன் என்ன புண்ணியம் செய்தேன். என்பாக்கியமே பாக்கியம். எந்தவமே தவம். அடியேன் உய்யுமாறு செய்யவேண்டிய குற்றேவல்களுக்குக் கட்டளையிட்டருளுக” என்றனர். ஐயர், “நீர் சிவனடியார் கள் யாது வேண்டினும் இல்லையென்னுது கொடுக்கும் பெருந் குண முடையீரென்பதைப் பிறர் சொல்லக்கேட்டு உம்மிடம் ஒரு பொருளை நாடி வந்தோம். நீர் அதைக்கொடுக்க இசைவீராயின் யாம் அதைச் சொல்ல இசைவோம்” என்றனர். பூசுநீறுபோல் உள்ளும் புனிதராகிய நாயனார் “என் ஐயரே, எத்தகைய ஆரிய

பொருளாயினும் ஆகுத. அது அடியேனிடத்துள்ளதேல் சிவனடியார்களுக்குச் சொந்தமாம். இதிற சந்தேகம் இல்லை. ஆதலால், தேவரீர் விரும்பியதைச் சந்தேகமின்றிக் கேட்டருளுக” என்றனர். ஐயர் மீட்டும் நாயனாரைப் பார்த்து, “அன்பரே, எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு என்பர் மேலோர். ஆதலால் யாம் விரும்பியதை அவசரப்பட்டுக் கேட்டால் பின்னால் எம் கதி யாதாகுமோவென்று பயப்படுகின்றோம். இவன் கேட்கத்தகாததைக் கேட்கிறான் என்று எம்மை நீர் தண்டித்தாலும் தண்டித்து விடக்கூடும். ஆதலால் யாம் விரும்பியதைக் கேட்ட பிறகு நீர் எம்மிது கோபிக்காமல் கொடுக்கக் கூடுமானால் அதைச் சொல்லுவோம்” என்றனர். நாயனார், “சிவசிவ, அடியேனுடைய உடல் பொருளாவி யாவும் சிவனடியார்களின் உடைமையாமெனின், அவர்கள் கேட்கற்பாலன இவை, கேட்கத்தகாதன இவை யென்னும் பாகுபாடும் உண்டோ ; இல்லை, இல்லை ; தேவரீருக்கு வேண்டியதைச் சர்வ சுதந்திரத்தோடுங் கேட்டருளுக” என்றனர். ஐயர் பின்னும் நாயனாரை நோக்கி “அன்பரே, யாம் விரும்பிக் கேட்பதை ஒருகால் நீர் மறுக்காமல் கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம். அதற்கு உமது மனைவியும் இசையவேண்டுமே” என்றனர். நாயனார் “சுவாமீ, என் மனைவி பதிசொற் கடவர்த பாவை. கற்பிற் சிறந்தவர்களாகக் கருதப்படும் அருந்ததி முதலிய மாதரும் இவளுக் கிணையாகார். வானம் துளங்கி மண் கம்பமாகி மாள்வதாயினும் என் மனைவி என் சொல்லைக் கடவாள். ஆதலால் தேவரீருக்கு வேண்டியதைத் தாராளமாய்க் கேட்டருளலாம்” என்றனர். வேதிய வேடத்தர், “யாம் அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த உமது காதலியை வேண்டியே உம்மிடம் வந்தோம். உமக்குக் கூடுமானால் கொடுக்கலாம். இல்லாவிடில், எம்மைப் பேசாமல் விட்டுவிடும்” என்றனர். பாசப்பற்று நீங்கப் பரசிவத்தையே பெரும்பற்றுகப் பற்றிவாழும் தூயமனத் தொண்டனார், அவர் தம்மிடம் இருந்த பொருளையே கேட்டதற்கு மிகவும் சந்தோஷித்து, “சுவாமீ, தேவரீர் கேட்டருளியது என்னிடத் துள்ளதே. இச்சமயத்திற் பயன்பட வேண்டியே இறைவனார் இப்பேற்றை எனக்கு முன்னமே தந்தருளியிருக்கின்றார். இதோ கொண்டுவந்து தருகிறேன்” என்று கூறி விரைந்து உள்ளே சென்று தமது பத்தினியாரை யணுகி, “என்னை வேதவிதிப்படி மணந்து இதுகாறும் எனது அருமருந்

தன்ன கற்பிற் சிறந்த காதலியாயிருந்த பெண்கள் நாயகமே, இன்று நான் உன்னை இந்த மெய்த்தவச் சிவனடியார்க்குக் கொடுத்து விட்டேன். இனி உன்னிடத்தில் எனக்கு எவ்விதமான உரிமையுமில்லை. நீ இவருடன் செல்லக்கடவாய்” என்றனர். எவரிடத்தும் எக்காலத்தும் கேட்கப்படாத அத்தகைய கட்டளையைத் தமது கணவனரிடம் கேட்டவுடன் அவர் பத்தினியார் ஒன்றுந் தோற்றாது திகைத்து நின்று, பின் தெளிந்து, தமது கணவனரை நோக்கி, “என் பிராண நாயகரே, அடியேனுக்குத் தேவரீர் இன்று அருளிச் செய்வது இதுவாமாகில், அடியேன் தேவரீருடைய கட்டளையின்படியன்றி என் இச்சையின்படி செய்வதும் வேறுளதோ” என்று கூறித் தமது ஒப்பற்ற கணவனார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். நாயனார் அவர் தம் மனைவியாரைப் பதை மறந்து, தம்மிடம் எழுந்தருளிய சிவனடியாருடைய பத்தினியாராக மதித்தும், தமது கட்டளையை மறுக்காமல் இசைந்த தற்குச் சந்தோஷித்தும் அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்தார். நாயனார் அவ்வாறு வணங்குதலும், உலகத்தில் எவ்விடத்தும் காணப்படாத அவ்வணக்கத்தைத் தம் கணவனரிடம் கண்ட அம்மையார் அதிசயித்து வெருண்டு, தம்மை வேண்டி வந்த சிவனடியாரிடம் சென்று, அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத்து நின்றார். நாயனார் தம் தவம் பலித்ததென்று எல்லையற்ற இன்பக் கடலில் மூழ்கி, அவ்வறவாழி யந்தணரைப் பணிந்து “சுவாமீ, அடியேன் செய்ய வேண்டிய குற்றேவல் இன்னும் ஏதேனும் இருந்தால் கட்டளையிட்டருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்திப்ப, அந்தணர், “செட்டியாரே, நீர் இப்போது உம்முடைய மனைவியைக் கொடுத்துவிட்டது ஒரு பெரிய காரியமன்று. இச்செய்தி உமது பந்துக்களுக்கெட்டுமாயின் அவர்கள் சூழ்ந்து வந்து எம்மைக் கொன்று போடுவார்கள். ஆதலால் உமது சுற்றத்தார் பபமின்றி யாம் இவனைக் கொண்டு போகக்கூடிய வரையில் நீர் எனக்குத் துணையாய் வருதல் வேண்டும்” என்றனர். அதைக்கேட்டு நாயனார் “இவரருளிச்செய்ய முன்னமே இவ்வேவலை நானே முற்பட்டுச் செய்ய வேண்டும். இவர் சொல்லும் வரையில் காலம் தாழ்த்தது பெரும்பிழை” என்று தம்மைத்தாமே நொந்து, உடனே ஆயுதசாலைக்குப் போய் போர்க்கோலங்கொண்டு, வானும் பரிசையும் எந்திக் கொண்டு, ஐயரிடத்திற்கு வந்து அவரை வணங்கி அவரையும்

மனைவியாரையும் முன்னே போர்ப்படி செய்து தாம் பின்னே தொடர்ந்து சென்றார்.

இதனை நாயனார் சுற்றத்தார்களும் அவர் மனைவியார் சுற்றத்தார்களும் அறிந்து “இயற்பகை பயித்தியத்தினால் தன் மனைவியைக் கொடுத்தால் அவளை ஒரு பார்ப்பான் எப்படிக்கொண்டு போகலாம்” என்று கூறிக்கொண்டு தங்கள் மரபுக்கு வரும் பழியை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு, வில் வாள் முதலிய ஆபுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதிதீவிரமாகப்போய், வேதியரைநெருங்கி ஆரவாரித்து, “அடா, அயோக்கியப் பயலே, எங்கள் குலப் பெண்ணை விட்டு ஒடிப் பிழைக்கிறாயா, அல்லது இவ்விடத்திலேயே மடிகிறாயா” என்று கூச்சலிட்டு அப்புறம் அடியெடுத்து வைக்காத படி வளைந்துகொண்டார்கள். ஐயர் அவர்களுக்கு மிகவும் அஞ்சினவர்போல் கைவிதிர்ந்து நடுநடுங்கி அபிரயித்து அம்மையாரை வெருண்டு வெருண்டுப் பார்த்தனர். அம்மையார் “சுவாமி, பயப் படவேண்டாம். இயற்பகையார் இவர்களெல்லோரையும் வெல்வார்” என்றனர். நாயனார், “சுவாமி, அஞ்சவேண்டாம். இவர்களியாவரையும் இந்தக் கணமே எமலோகத்திற்கனுப்பிவிடுவேன்” என்றுகூறி அங்கு வந்தெதிர்த்த சுற்றத்தவர்களை நோக்கி “நீங்கள் ஒருவரும் இங்கு ரில்லாமல் ஒடிப்பிழைங்கள். அப்படிச் செய்யாவிடில் என் வாளுக்கிரையாவீர்கள்” என்றனர். அவர்கள் “அடா இயற்பகை, நீ என்ன காரியம் செய்தாய், ஊரார் நம்மைப் பழிப்ப ரென்பதையும், மாற்றார் நகைப்பரென்பதையும் நீ எண்ணவில்லை போலும், நீ வாட்போரில் சமர்த்தனனால் அதை உன் மாற்றரிட மல்லவோ காட்டவேண்டும். அப்படிக்காட்டுவதை விட்டு மனைவியை ஒரு பார்ப்பார்ப் பயலுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, மானங்காக்க வரும் எங்களிடத்திலா காட்டுவது. உன் செய்கை வெகு அழகாயிருக்கிறது. மானமழிந்து உயிர் வாழ்தலினும் சாதலே நன்று. நாங்கெல்லோரும் மடிந்தாலும் மடிவோமேயன்றி உன் அக்கிரமச் செயலுக்கு உடன்படோம்” என்று போகவிடாமல் தடுத்து நின்றார்கள். சிலர் நாயனரை வணங்கி வேண்டினார்கள். சிலர் அவரை யிறுகப்பிடித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் அவர் பத்தினியார் கையைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு போகத் தலைப்பட்டார்கள். சிலர் வேதியரைக் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித் தள்ளினார்கள். நாயனார் அடங்காக் கோபங்கொண்டு சிங்கம்போற் பாய்ந்து, இடசாரி வலசாரியாக மாறிமாறிச் சுற்றித் தம்மை எதிர்த்தவர்

களுடைய தலைகளையும் தோள்களையும் கால்களையும் துணித்து வீழ்த்தி பின் ஒவ்வொருவராய் வந்தவர்களையும் கொன்று, மேல் எதிர்ப்பவரொருவருமின்றி யுத்த களத்தில் உலாவினர். இவருடைய வீரம் யாரால் விளம்புந்தகையதாம்!

அதன் பின், நாயனார் ஐயரை நோக்கி “சுவாமீ, தேவரீர் அஞ்சா வண்ணம் இந்தச் கானகத்தைக் கடக்கும் வரையில் துணையாக வருகிறேன்” என்று கூறி அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார். சர்வான்மாக்களுக்கும் தோன்றாத துணையாயிருக்கும் பரங்குணைத் தடங்கடலாகிய இறைவனார், நாயனரைத் துணையாகக் கொண்டு, அவர் பத்தினியார் மீது மிகவும் மோகங் கொண்டவர்போல் அவரைத்திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துச் செல்ல, அவ்வருட் பெருங்கடலை நோக்கி அன்பெனுமாறு சென்றதென நாயனார் மனமகிழ்ந்து அவ்விருவர் பின்னே சென்றனர்.

இவர்கள் மூவரும் திருச்சாயக்காடு என்னுஞ் சிவதலத்தருகே சென்ற போது, ஐயர், நாயனரைப்பார்த்து “அன்பரே, உமக்கு அதிக சிரமம் கொடுத்து விட்டோம். இனி பயப்படவேண்டியிரா தென்று நினைக்கிறோம். இனி நீர் போய்விடலாம்” என்றனர். நாயனார் அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி அஞ்சலி செய்து தோத்திரஞ் செய்து கொண்டு திரும்பிச் செல்வாராயினார். சென்ற போது அவருடைய கரணங்களெல்லாம் சிவகரணங்களாக மாறி, தாம் தம் பத்தினியாரைச் சிவனடியார்க் கீந்ததையும், சுற்றத்தாரைக் கொன்றதையும் மறந்து, பந்தமார் கொடக்கறுத்த சிவாதுபவச் செல்வராய், திரும்பிப் பாராமலும் செல்வதை, அறை கூவி வீட்டுறும் அங்கணர் பார்த்து, “இயற்பகை முனிவா அபயம், அன்பனே அபயம், செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே அபயம், அபயம். இங்கே விரைந்து ஓடிவருக. ஓடிவருக” என்று பிராண ஹானி நேர்ந்தவிடத்து உயிருக்குப் பயந்து ஓலமிடுவார் போல் ஒவென்றலறி யோலமிட்டனர். அவ்வோலம் தம் செவிபிற்புகுந்த மாத்திரத்தில், நாயனார் ஐயருக்கு யாது தீங்கு நேரிட்டதோ வென்று மனங்கலங்கி “வந்தேன் வந்தேன், தேவரீருக்குந் தீங்கிழைப்பா ரிருந்தால் அவர்களை வெட்டி யெறிவேன். அஞ்ச வேண்டாம். அஞ்ச வேண்டாம்” என்று கூவிக் கொண்டே மனவேகமும் பின்னிட ஓடிச்சென்றார். சென்றதும், இறைவனார் திருவுருக் காந்தருள, அம்மையார் மாத்திரம் தனித்திருப்பதைக் கண்டு திகைத்து நின்றார். அப்போது இறைவனார் உமா தேவி

யாருடன் இடபவாகனாருடராய் காட்சி தந்தருளினார். நாயனார் அம்மையப்பரைத் தரிசித்து தம்மை மறந்து அவசமாய்த் தரையில் வீழ்ந்தார். பின் எழுந்து அகங்குழைந்து மெய்யரும்பி விதிர் விதிர்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து ஒவென்றலறியழுதார். “சொல்லுக்கடங்காச்சகக்கடலே, தேவரீரை என்னென்று வாழ்த்துவேன்” என்றார். “இவ்வேழையேன் ஊனக் கண்களாலும் காணவெழுந்தருளிய திருவருட்கோலமே, வலியவந்து என்னையடிமை கொண்ட கோதிலாவமுதே, என்னைப் பரமானந்தப் பரவையில் மூழ்குவித்தருளிய பரங்கருணைத் தடங்கடலே, தில்லை யம்பலத்தின் கண்ணே பரமானந்தப் பஞ்ச கிருத்தியத் தாண்டவம் புரிந்தருளும் ஏக நாயகனே, போற்றி; போற்றி” என்பன வாதியாகப் பலவாறுகத் தோத்திரஞ் செய்தனர். சிவபெருமான் நாயனாரை நோக்கி “சூற்றமென்பது சற்றுமில்லாத தூயமனத் தொண்டனே, நீ நம்மிடத்திற் செய்த அன்புகண்டகமகிழ்ந்தோம். நீ உன்னுடைய கற்பிற் சிறந்த காதலியோடும் நம்முடனே வா” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான மாயினார். வானவர் புஷ்பமாரி பொழியவும், வேதங்கள் கோவிக்கவும், முனிவர் துதிக் கவும், இயற்பகை நாயனாரும் அவர் பத்தினியாரும் சிவலோகத்திற் சேர்ந்து சிவ பெருமானுக்கு அனுக்கத் தொண்டராயிருந்து வாழும் பெரும்பேறு பெற்றார்கள், நாயனாரால் உயிர்துறந்த அவர் சுற்றத்தார் சொர்க்கலோக பதவியைப் பெற்றார்கள். இப் பெரியோர் புண்ணிய சரித்திரத்தைச் சிரவணஞ் செய்தோர் மலமாகுதேய்ந்து எம்பாசம் நீங்கப் பெறுவாராயினர். இயற்பகையப்பன் இணையடி வாழ்க.

சிவ நாமாவளி.

(துணை சோமசுந்தர நாயகாவரிக ளியற்றியது.)

சிவ சிவ சிவ சிவ கணநாதா, சிவகணவந்தித குணநீதா.
சிவ சிவ சிவ சிவ குருநாதா, சிவசுந்தர ஷண்முகநாதா.
தணிகாசலபதியே தெய்வம், சார்ந்தினி யவன்பணியே செய்வம்.
கந்தா குமார கருணாலயசம், பந்தா முருகா பரமா அபயம்.
மரகத மயின்மிசை வருகந்தா, ஹரஹா சிவசிவ சம்பந்தா.
சிந்தாமணியே சிவனார் மகனே, நந்தா வொளியே நவைதிர் குகனே.
சிவ சிவ சிவ சிவ சின்மயதேஜா, சிவசுந்தர குஞ்சித நடராஜா.

அம்பலத்தரசே யருமருந்தே, ஆரந்தத்தேனே யருள்விருந்தே.
தில்லையைக் கண்டார் தேவர்களே, செய்வா ரவர்பணி மூவர்களே.
தில்லையி லுண்டொரு திங்களியே, தின்றவர்க்கேதொரு திங்கினியே
தில்லையிற் கண்டோம் தெரிசனமே, இல்லை நமன்றம ரெரிசினமே.
ஆடியபாதா, அம்பிகைநாதா.

அருண்டராஜா, ஆரந்ததேஜா.

குஞ்சிதபாதா, கோமனே நாதா.

மலைதருமகளே மடமானே, மாற்றருசிவ மணந்தரு தேனே.

ஞானசம்பந்தனை நாடுதுமே, நாடுமவரடிகள் சூடுதுமே.

மலைமகள் பாலுண் டருள்சிந்தா, மணியென வந்தருள் சம்பந்தா.

உயர்சண்பையில் வருசம்பந்தா, உமைதருபாலுண் டருண்மைந்தா

முத்துச்சிவிகையில்வருமணியே, முத்திக்கொருவித் தெனுமணியே.

காழியில் வந்தருள் கண்மணியே, வீழியில்கண் டருள் விண்மணியே.

சண்பையர் நாதா சம்பந்தா, சதுர்மறை போதா விற்பந்தா.

காழியி லுண்டொரு கண்மணியே, கண்டவர்க்கேதினி மண்பணியே

ஞானசம்பந்த நறுங்களியே, நம்பலமாகு மொருங்கினியே.

சம்பந்தசம்பந்தஞானசம்பந்தா, எம்பந்தநின்பந்தமேறவின்பந்தா.

சம்பந்த சம்பந்த வென்போமே, சாருங் கவலைகள் பின்போமே.

ஞானசம்பந்தா, மோனவின்பந்தா.

சைவநன் மணியே, சம்பந்த மணியே.

தெய்வநன் மணியே, சீர்காழி மணியே.

காழியர் மணியே, காதலென் மணியே.

கவுணியர் மணியே, கண்ணினுண் மணியே.

காழியர் தவமே, கவுணியர் தனமே.

அருமறை நெறியே, ஆகம நிலையே.

வேதாந்த மணியே, வேதியர் மணியே.

சித்தாந்த மணியே, சிவனார்கண் மணியே.

குருமணியே - எங் குலமணியே, அருமணியே-வந் - தருள் மணியே.

பரசமயங்களைப் பழிப்பாம் பழிப்பாம்,

பரனருள் வழியே செழிப்பாம் செழிப்பாம்.

சைவம் பரமெனத் தழைப்பாம் தழைப்பாம்,

சம்பந்த நாமனை அழைப்பாம், அழைப்பாம்.

சம்பந்தன் சீர்களைப் படிப்பாம் படிப்பாம்,

ஜயபேரிகை நிதம் அடிப்பாம் அடிப்பாம்.

சம்பந்தநாதா, சாரும்பரபோதா, நிற்பந்தமேதா, நிகமவிநோதா.

நாவரசெனுந் திருவாளையே, நம்புது நமக்கிலை தீவினையே.
 வாசீசகுணைய சேஜா, யோசீச வரோதயபோஜா.
 வன்றெண்ட நாதனை வாழ்த்திடுவோம்,
 வாழ்த்து மவர்க்குமுடி தாழ்த்திடுவோம்.
 சுந்தரமணியே சபமணியே, மந்திரமணியே மனமணியே.
 கோளறுமணியே குருமணியே, குருபர சுந்தர சிவமணியே.
 பரவைதன் மணவாளாசரணம், பரன்மகிழ்தோழா சரணம்சரணம்.
 மாணிக்கவாசக மாமணியே, மன்னுளொளித்தருள் தூமணியே.
 மணிவாசக சின்மயதீபா, பணியேதருள் சற்குணபூபா.
 வாதபுரிசா வாசீசா, சம்பந்தேசா சுந்தரேசா.
 அறுபத்துமூவர் நம்மாரியரே, அன்புசெய்வார் மிகுசீரியரே.
 அறுபத்துமூவர் நம்மாண்டவரே அம்பலத்தானருள் பூண்டவரே.
 அறுபத்துமூவர் நம்மாதிரே, அருடருவார் சிவவேதியரே.
 சம்போ சங்கர கௌரிசா, சாம்பசதாசிவ கைலாசா.
 சம்போ சதாசிவமாகேசா, சாம்பசங்கர ஜகதீசா.
 பார்வதிரமணா, பங்கஜசரணா, பவஹரணா, சிவ.

சமரசஞானதீபம்.

(துளை - சோம சுந்தரநாயகாவர்களியற்றியது.)

“சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக்
 கைவந்திடவேமன்னுள்வெளி காட்டிமித்தக்கருத்தைவிட்டுப்
 பொய்வந்துழலஞ்சமயநெறி புகுதவேண்டாமுத்திதருந்
 தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேவாரஞ்செகத்தீரே,

என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கால்
 சைவசமயமே சிறந்த சமயமெனவும், அத்தீதமாகியவச் சைவசமயத்
 தாற்பெறப்படுமநாதிப்பழம் பொருள் சிதாகாசமத்தியி லநவரத
 தாண்டவம் புரியாநிற்கும் ஸ்ரீநடராஜவள்ளலே யெனவும், இன்ன
 வுண்மையைப் பயவாத பொய்நிரம்பி யொழுகும் புன் சமயங்
 களிற் புக்கு வீணே கெடவேண்டாமெனவும், பரமவீட்டைத்தருந்
 தெய்வ சபையாகியவச் சிதாகாயத்தைத் தரிசித்தற்பொருட்டு
 இங்கே வந்து சேருங்களெனவு முலகத்தவரை யிதம்பேசியழைத்
 தபடி வெளிப்பட்டது. இதை விரித்துரைக்குங்கால் (சைவசமய
 மேசமயம்) என்றேகாரத் தேற்றம்படக் கூறினமையால், சைவே
 தரமான வுயர்ந்த மார்க்கங் கிடையாதென்பது போதரும். சைவம்

என்பது சிவசம்பந்தமுடையது எனப்பொருடரலால் சிவத்தின் மேலிட்டதொரு பொருளுண்டாயினன்றோ சைவத்தின் மேலிட்ட தொரு சமயமு முள்ளதாகும்? சிவத்துக்குச் சமானப்பொருளும், அதிகப் பொருளுங் கிடையாவென வேதங்கள் முறையிடல் கண்டு தெளிக. சிவம் என்னுஞ்சொல் மங்கலம், சுபம், முத்தியென்பன வாதி பொருள்களைப் பயத்தலால் அதன் ஸம்பந்தமான மார்க்கம் சுபமார்க்கம், மங்கலமார்க்கம், முத்தி மார்க்கம் என்றே விளங்கும். என்னை - குறுணியென்றுமதற்குப் பொருளுண்மையாற் குறுணிமார்க்க மென்றாலோவெனின், அங்ஙனமுரைத்த கூரன் கண்ணிழந்தானாகையாலது கூடாதென்க. சைவத்தை மங்கல மார்க்கமெனவே யேனையமார்க்கங்க ளெனப்போதரும் புற மார்க்கங்கள் மங்கலமெனினவை கொண்டொருபயனு மின்றோ வெனின், அவ்வவற்றினேற்றங்களின் படிபலனுண்டென்க. தேக மொன்றிலுண்டான வவயவங்களின்பாவு முபகாரத்தனவுமாவசிக மானவுமேனும் யாவுஞ் சமமரியாதையினவாகா. எல்லாஞ் சேர்ந்தே தேகமாகும். ஒன்று குறையினுமூனமேயாம். இவை களா லுபகரிக்கப்பெற்ற வொருவனவ்வுபகாரமினைத்தெனவறியாமல் கண்ணே பிரதானம், வாயே பிரதானம், மூக்கே பிரதானம் செவியே பிரதானம், நாவேபிரதானம், பாயுருபாதாதிகளே பிரதானமென்றிசைத்த லமைவுடைத்தன்றும். அங்ஙனமேயன்றோ தேகமேபிரதானம், கரணமேபிரதானம், சிவனே பிரதானம், இந்திர சந்திரரே பிரதானம், பிரமவிஷ்ணுக்களே பிரதானமெனத் தாபிக்க வெழுமதங்களு மவலத்தைப்பெறும். இத்தனையுஞ் சேர்ந்தொன்றாகியதே சைவமாகையால் மங்கலமென்பது ஸ்திரப் பட்டது. தேகத்தி லொவ்வொரு கருவியையே கொண்டேனைய வற்றை விடுவது அமங்கலஞ்செய்தல் போலவே சைவத்தைவிட் டேனைய மதங்களைப் பற்றல் அமங்கலத்தைக் காட்டிற்று. இதன லெல்லாமதங்களுஞ் சைவத்திலுள்ளன வென்பதைக் காட்டினமை யாலொரு மதத்தையுஞ் சைவசமயம் விரோதியாமை வெளிப்பட்டது. பிறசமயங்கள் தத்தங் கூறுகளைத் தனித்தனிக் கொண்ட மையாலவையே சைவத்தை விரோதித்தனவென்றறிக. எல்லாவவ யவங்களுஞ், சேர்ந்து தேகமாகக்கண்ட வொருவனவ்வயவங்களை விரோதியாதபடியும், அவ்வயவவங்களி லொன்றையே பற்றினவ னேனைய வவயவங்களையு மவ்வயவவங்களாலாகிய தேகத்தையும் வெறுக்கின்றபடியுமாகிய வுவமை வெளிப்பட்டமையால். இந்த

வுவமையால் சைவமொன்றே யவிரோத மார்க்கமெனவும், ஏனைய மார்க்கங்கள் விரோத மார்க்கங்களெனவும் வெளிப்பட்டது. ஒவ்வோரவயவங்களைப்பற்றி யாதிக்கங் கூறுவாருள்ளுஞ் சிரம், உரம், கரம், பதமுதலான வங்கங்களிலேற்றந்தாழ்வுகளுக்கீடாக விவேகம் வெளிப்படல்போல் தனித்தனி மதார்தரங்களிற் பிரவர்த்திப்பவர்தம்முள்ளுஞ் சிலாக்கிய முண்டெனவறிக. தலையுங் காலுமொன்றாகாமையால். வாயுங்குதழு மொன்றாகாமையால். இப்படியே மதங்களிலும் பார்த்துக்கொள்க. (எல்லாமாயல்லுமாய்) என்று பதிக்குக் கூறிய விலக்கணமேயன்றோ பதிமார்க்கமாகிய சைவத்துக்கும் வித்தித்தது? தேகம் எல்லா வவயவங்களுமாகிய யல்லாமனின்றபடியே சைவம் எல்லாச் சமயங்களுமாகிய யல்லாமலப்புறப்பட்டு நிற்குமெனவறிக.

இது அதீதசமயமாகையால் இது வித்திப்பதும் அதீதபக்குவனுக்கே யெனத்தெளிக. இப்படிப்பட்ட அதீதமார்க்கத்திற் பிறக்கும் புண்ணியத்தை யடைந்துஞ் சைவசமயிகள் தங்களுண்மையையும், தங்கள் சமய வுண்மையையும், தங்கள் கடவுளுண்மையையும் கண்டறியாது ஏழைப் பசுக்கள்போலத் திரிவதென்னையோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! ஒட்டன், சாத்தானி, உப்பரவனெல்லாம் களித்திறுமார்துலாவிர வரையன் மகனென்கித் தெருவினிற்பதேயன்றோ விதற்குநிதரிசனமாம்? சிவஞானச் செல்வர்களாயுள்ள நம்பெருமக்கள் கூறியிருக்குங் கம்பீர மொழிகளைத் தரிசித்தாலன்றோ வவ்வுண்மை விளங்கும்? “நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் நாகத்திலிடர்ப்படோம் நடையிலல்லோம், ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோ மின்பமே யெந்நாளுந் துன்பமில்லை, தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரனற்சங்கவெண் குழையோர்காதிற், கோமாற் கேநாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகினேமே” என்றருளியபடியும், “யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதுமஞ்சோம்” என்றருளியபடியும், “பொசிப்போஞ்சிவபோகம் பூரணமாயெங்கும், வசிப்போ முலகில் வசியோம், முசிப்பின்றி, வாழ்வோஞ் சிவனையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த், தாழ்வோ மெமக்கார்சரி” என்றருளியபடியும், “கன்மமேது கடுநரகேதுமேற், சென்மமே தெனைத்திண்டக் கடவதோ” என்றருளியபடியும், “அந்தகா நீயொரு பகட்டாற்பகட்டுவதடா தடாகாகநம்பாற், செல்லாதடாவென்று பேசவாயது தந்த செவ்மே”

என்றருளியபடியுமே பிரமாணங்களாம். (மெலியார்வலிய விரவ லரையஞ்சார், வலியார் தமைத்தாமருவில்) என்றபடி யறிந்தால் நாமார்க்கு மஞ்சவேண்டுவதின்னும், ஏன் கருடா சுகமாவென்ற விதிகாசமே யதெரிந்துத்தும். படைக்கின்றவனாகிய பிரமன்றலே யோடு நங்கடவுளுக்குப்பலிபாத்திரமாயினமையி னவன்படைப்பு நம்மையென்செயும்? அழிக்கின்றவனாகிய காலன் காலேவாரிக் கொள்ள நங்கடவுளிடக் காலுதையுண்டானாயி னவனழிப்பு நம்மை யென்செயும்? இடையினின்ற திதிக்கண் மனநோக்காடெய்த வனங் கன்செய்யு மவனாற்றமுன்மை பென்செயும்? அவனே யுருவிலியாக நங்கடவுணுதற்கண் முற்பட்டுப் பட்டுப்போயினமையால். அத்தி திகர்த்தாவென்னு மரிக்கே தக்கன்யாகத்திலவிசநேரது பட்டினி நேர்ந்து அவ்விடத்திற்குனு மேனைய பல விடங்களிலுந் தன்னையே காத்துக்கொள்ளுமாற்றல் போதாது பரிபவமுண்டாயினமையி னவனளிப்புத்தானமக்கெது செய்ய? சிவனே சங்காரகர்த்தாவாக காலனை யழிப்புக்குத் தேடியதேனெனின், சிவனாழிப்புத் தொழி ற்கி ழிதிகாரம்பெற்று அடியாரல்லாதாரிட மாதிக்கஞ் செலுத்தும் ந்தகன் றன்மையே யாண்டுக்கூறிய தென்க. சிவனடியாராகிய மாரக்கண்டமுனிவர் பா லவனாண்மை யவலமாயினமையேபோதும் இவ்வுண்மையறிந்து சிவனை வழிபடுவார்க்கு யாதுகுறையுளது? இன்னபெருஞ் சித்தியெய்தற்குரிய சைவசமயிகளாய்ப் பிறந்து மந்தோ வாணனை வீணாய்க் கழிப்பது என்ன பாவம்?

இங்ஙனனறிந்த, “தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி, முனி விலாததோர் பொருளது கருதலும், ஆறுகோடி மாயாசத்தி கள், வேறு வேறு தம்மாயைக டொடங்கின, ஆத்தமானாயலவர் கூடி, நாத்திகம்பேசி நாத்தமும்பேறினர், சுற்றமென்னுந் தொல் பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப் பதறினர் பெருகவும், விரதமே பரமாகவேதியருஞ் சரதமாகவே சாத்திரங்காட்டினர், சமய வாதிகடத்த மதங்களே, யமைவதாகவரற்றி மலைந்தனர், யிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தாஅர்த்து, உலோகாயதென்னு மொண்டிறற்பாம்பின், கலாபேதத்தகடுவிட மெய்தி, யதிற்பலமாயை யெனைப்பல சூழவும்” என்ற பிரமாணப் படியே கோடியிடுக்கண் குறுக்கே வந்து தடுக்கும்! “நலம தொன்றடைதற்குறுமிடையூறு நாதனே பலவுளவன்றே” என்ற தனாலுங்காண்க. ஈண்டல்விடரென்ப தேதெனின், மேலவ்வாக்கி யத்தில் (சைவசமயமேசமயம்) என்றதன் பிற்போந்த (சமயாதீதப்

பழம்பொருளை) என்பது அச்சைவ சமயத்தினு மதிகரித்த வேறு பொருளையென்று பொருள் விரிக்கும் புன்மதமு நன்மதம் போலப் பகல் வேடங்காட்டி ஆபாசப் படுகுழியாய்ப் பக்கத்திலே தானே தவறி விழுந்தால் விழுங்க வங்கார் திருத்தலேயாம். அவ் வதீத சமயமென்றது எச்சமயிகளுந் தத்தம் பரமாகக்கொள்ளக் கிடைப்பினு முக்கிய மதுவர்த்திப்பவ ரேகான்மவாதிகளேயாம், (பன்முகச் சமயநெறிப்படைத்தவரும் யாங்களே கடவுளென்றிடு பாதகத்தவரும்) என்று பல சமயிகளையும், அவருளதிக பாத் யதை காட்டி வெளிப்பட நிற்கு மேகான்மவாதியையு மறுத் திருப்பதோடு (சுத்தரித்த வருளிப்பதாகவுள சோமசேகரகிரு பாளுவே) எனச் சிவனது அடையாளத்தையுங் கூறினமையால், அப்பாடலில் (சைவசமயமேசமயம்) என்ற மேற்பாகத்தை யொட் டியவ்வதீதமாகிய சைவத்தால் லித்திக்கற்பாலதாகிய பரசிவப் பொருளென்று மேல்யாங்கூறிய பொருளே லித்தித்தது. சந்திர சூடத்வ மப்பதிப்பொருளுக்குரிய லிங்கமாகக் கூறினமையால் ஸ்வயமாயுள்ளதே யப்பதியென்பதம் போதரும். (ஒருநாம மோருருவமொன்று மில்லாததற்கு) என்னும் பரமாசாரியர் வாக் குப்பிரமாணமாதற்கிழுக்குமே யெனின், இழுக்காதென்க. பரமா சாரிய மூர்த்திகளேயன்றி, (குலமிலான் குணங்குறியிலான் குறை விலான் கொடிதாம், புலமிலான் றனக்கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து, மிலமிலான்மைந்தர் மனைவியில்லானெவனவன் சஞ் சலமிலான் முத்திதரும்பர சிவனெனத்தகுமே) என நந்தாயு மானார் கூறியபடியுங்காண்க, இங்ஙனங் கூறிபுள்ளனவேயன்றி “குவளைக்கண்ணி கூறன் காண்க, அவளுந்தானுமுடனே காண்க” எனப்பரமாசாரிய மூர்த்திகளும், “கொழுந்துதிகழ் வெண்பிறைச் சடிலக்கோவே மன்றிற் கூத்தாடற், கெழுந்தசுடரே யிமயவரை யென்றாய் கண்ணுக் கினியானே” எனத் தாயுமானாரும் பாடிய ருளிராகலினவற்றினுண்மையை விசாரிப்பாம்.

(இன்னும் வரும்.)

அறிவிப்பு.

இப்போது வி. பி. தபாலில் அனுப்பப்படுவன யாவும் ரிஜிஸ்டர் செய்தே அனுப்பப்படல் வேண்டும். சந்தாதாரர்கள் சந்தா ரூபா 1½ யோடு இரண்டணு சேர்த்து ரூபா 1-10-0 கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. சந்தாதாரர்களே மணியார்டர் மூலமாய் ரூபா 1-6-0 அனுப்பினால் இரண்டணு அதுகூலமாயிருக்கும். எமக்கும் பிரயாசை குறையும். இதை அன்பு கூர்ந்து சந்தாதாரர்கள் சிந்தித்திடுக.

வேண்டுகோள்.

சந்தாதாரர்கள் அனுப்பும் சந்தாத் தொகைகளைக்கொண்டே இப்பத்திரிகை நடைபெறவேண்டி யிருப்பதனாலும், இத்தமிழ் நாட்டில் நடைபெறும் சைவப்பத்திரிகை இது ஒன்றேயா யிருத்தலாலும், பத்திரிகை சைவசமயாபி விருத்திக்கு இன்றியமையாத கருவியா யிருப்பதனாலும், சுயப்பிரயோசனம் சிறிதும் இன்றிப் பொதுநலம் கருதியே இது எம்மால் வெளியிடப்படுதலாலும், சைவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் இப்பத்திரிகைக்குச் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்த்துபகரிக்கும்படி சந்தாதாரர்களை மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

பத்திராதிபர்.

அறிவிப்பு.

தேவ கோட்டை சைவ சித்தாந்த வித்தியாசாலே.

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. நா. இராமநாதன் செட்டியாரவர்களால் நிறுவப்பெற்று நடந்து வரும் இவ்வித்தியா சாலையில் இப்பொழுது சிலர் கல்வி பயின்று வருகின்றனர். இன்னும் சிலர் வரின் சேர்த்துக் கொள்ளப் பெறுவர். இப்பொழுது சிவஞான சித்தியார், திருவருட் பயன், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், நன்னூற் காண்டிகை, நன்னூல் விருத்தி என்னுமிவைகள் பர்டங்களாக நடந்து வருகின்றன. சிவப்பிரகாசமும், இலக்கணச் சுருக்கமும் முற்றுப்பெற்றன. கல்வி பயில் விரும்புவோர்க்கு வேண்டும் உணவு உடை முதலியன ஸ்ரீமான் செட்டியாரவர்கள் உபகரித்து வருகின்றார்கள். வர விரும்புவோர் தம்முடைய ஊர், பேர், முதலியவற்றையும், தாம் படித்திருக்கும் நூல்களையும் கண்டு ஸ்ரீமான் செட்டியாரவர்களுக்கு மேலே கண்ட விலாசப்படி தெரிவித்துச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம் :

பொ. முத்தைய பிள்ளை,

சிவாகம சங்கம், தேவகோட்டை.

சென்வணச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்.

ரூ. அ. ப.

“சைவம்” என்னும் மாதாந்தரப் பத்திரிகை (1915ஆம் முதல் 1919ஆம் வரையில் வெளிவந்தவை.)			
காலிகோ கட்டடம் செய்தது	விலை	5	0 0
ஒவ்வொரு வருடப் பத்திரிகை		1	8 0
“சைவம்” நிகழும் வருடப் பத்திரிகை வருடச்சந்தா		1	8 0
ஞானப்பிரகாச சம்பாஷணை		0	1 0
ஞானானந்த சம்பாஷணை		0	0 6
ஆஸ்திக நாஸ்திக சம்வாதம்		0	0 6
விவாகவிதியும் கலியுக தருமமும்		0	0 6
சைவ சமயிகளின் கடமை		0	1 0
கோபப் பிரசாத உரை		0	1 6
சிவநின்மாலிய மான்மியம்		0	0 6
திருமுறைப் பெருமை		0	4 0

பித்தவாயு லேக்கியம்

நெய் முதலிய பொருள்களின் விலையேற்றத்தையும் இதைச் சித்தப்படுத்துவதனால் நேரிடும் அதிக பிரயாசையையும் நோக்கி இடையில் சிலகாலமாக இந்த லேக்கிய விற்பனை நிறுத்தி வைக்கப் பட்டது. இக்கையுண்டு குணமடையப் பெற்றவர்கள் பலர் அடிக்கடி வேண்டிக் கொள்வதனால் இது மறுபடியும் விற்பனைக்குச் சித்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை உபயோகித்து வருபவர்களுக்குப் பித்தவாயுவால் உண்டாகும் எவ்வகைப்பட்ட நோய்களும் அணுகா. ஜீரணசக்தி உண்டாம், சரீர புஷ்டியும் பலமும் உண்டாகும். இதுவே உண்மையான தாதுபுஷ்டி மருந்துமாம் வாய்க்கு ருசியாகவும் இருக்கும். பத்தியம் கட்டாயமல்ல. இச்சாபத்தியமிருந்தால் பின்னும் உத்தமம். சிறு பிள்ளைகள் சாப்பிட்டு வந்தால் அடிக்கடி வைத்தியரிடம் போக நேரிடாது. 20 வேளை சாப்பிடக்கூடிய மருந்தின் விலை ரூபா-2. வி. பி. தபாலில் அனுப்பினால் ரூபா 2—4—0.

இலங்கையில் இங்கிருந்து போகும் மருந்துக்கு அதிக வரி விதிப்பதனால் மணியார்டர் மூலமாக முன்பணம் அனுப்பு வேர்களுக்கு மாத்திரம் இலங்கைக்கு இந்த லேகியம் அனுப்பப் படும்.